

Druhá kapitola

Ahojte! Nebudete mi veriť, čo vám poviem,“ dobehla Laura nasledujúce ráno v škole svoje dve kamarátky, Mel Cassidyovú a Jessicu Parkerovú. „Mám skvelé správy!“ Na moment sa zastavila a lapala po dychu.

„Nech sú akékoľvek, určite nemajú na moje!“ vyhlásila Mel. „Moja mama povedala, že nás vezme na vianočnú šou v jazdeckej škole Fox Run. Bola som tam minulý rok a veľmi sa

mi to páčilo! Je to na Štedrý večer. Nie sú tam žiadne hodiny skákania ani nič podobné, len kopec zábavných jazdeckých hier a navyše si tam všetci zdobia svoje poníky vianočným pozlátkom.“

„Fíha!“ nadchla sa Laura a vlastné novinky jej úplne vyfučali z hlavy. „To znie super!“

„Mel vraví, že tímy sú zložené z trojíc,“ dodala Jessica. „Môžeme tak spolu vytvoriť vlastný tím!“

Usmiali sa na seba.

„Čo keby ste prišli v pondelok trénovať ku mne domov?“ navrhla Mel.

„Áno!“ tešila sa z nápadu Laura. S Mel boli susedky a Jessica s nevlastnou sestrou Samantou svoju novú kobyľku Sandy ustajňovali u Mel, takže pre nich bolo ľahké sa stretnúť.

Odrazu zazvonilo na hodinu.

„Čo si nám to chcela povedať, Laura?“ spýtala sa Jessica po ceste do triedy.

„Cez prázdniny prídu na návštevu mojej kamarátky, Carly a Anna,“ rozpamätala sa Laura na svoje správy. Ich rodičia zatelefonovali večer predtým a všetko už bolo dohodnuté. Carlin ocko mal v sobotu odviezť dievčatá na farmu a Annin otec ich mal zase vyzdvihnúť v stredu ráno.

„Ako dlho tu zostanú?“ spýtala sa Mel.

„Až do Štedrého večera,“ odvetila Laura.
„Ale odídu skoro ráno, takže budem mať čas na tú vianočnú šou.“ Veselo sa usmiala. „Som si istá, že si ich obľúbite.“

Odmlčala sa, lebo v tej chvíli sa otvorili dvere triedy a dnu vošiel ich učiteľ. Rýchlo sa usadili na miesta a hodina sa začala.

„Tak čo, ako bolo dnes v škole?“ spýtala sa pani Fosterová popoludní Laury a Maxa, jej šesťročného brata, keď ich prišla vyzdvihnúť.

„Zle,“ vzdychol si nahlas Max. „Už nemáme vôbec žiadny čas na zábavu.“

Laura sa uškrnula na maminu. Odkedy Max nastúpil do druhého ročníka, stále sa sťažoval, koľko úloh musí robiť.

„Nevadí,“ povedala pani Fosterová. „Čoskoro budú predsa prázdniny.“ Zapla smerovku a zišla z hlavnej cesty.

„Kam ideme?“ spýtala sa Laura zvedavo.

„Do kníhkupectva pani Fontanovej,“ odpovedala jej mamina. „Chcem pohľadať nejaké vianočné darčeky.“

Laura sa potešila. Oblúbila si jej staromódny obchod s kopami farebných kníh a tiež ju rada navštevovala. *Dúfam, že budem mať príležitosť porozprávať sa s ňou o Súmra-kovi*, pomyslela si.

Keď dorazili, pani Fontanová práve liezla

hore po rebríku. „Dobry deň,“ zavolala na nich.

„Dobry deň, pani Fontanová,“ odzdravila ju Laurina mama. Vtom sa k nim prikrbáľal Walter, jej čiernobiely teriér. „Prišli sme sa tu poobzerat’.“

„Nech sa páči,“ usmiala sa naširoko Pani Fontanová. „V sekcii pre deti je niekoľko nových kníh o poníkoch, Laura.“

Laura nechala mamu v kuchárskej sekcii a zamierila na druhý koniec obchodu.

Max bol zaneprázdnený hrou s Walterom a dievčatko čakalo, či za ňou stará pani príde. O pár minút sa majiteľka obchodu zjavila v detskej sekcii ako na zavolanie. „Ako sa má Súmrak?“ opýtala sa.

„Dobre,“ odvetila Laura.